

maa det vistnok erkendes, at det er forbundet med overordentlig stor Vanskelighed her at naa en fuldstændig tilfredsstillende Løsning, idet der jo altid i saa Henseende er nogen Forskel mellem de forskellige Landsdele, saaledes at man ikke vil have, at f. Ets. i Sjøland Harejagten skal begynde saa tidlig som paa Dorne. Udvalget har derfor søgt paa en vis Maade at gaa en Middelvej, saaledes at vi i det hele have ment, at den Tid, da Jagten skal kunne begynde, bør fastsættes til den 20de September for det meste Vildts Bedkommende; med Hensyn til Raaden have vi dog ment, at den bør være fredet allerede fra 1ste Januar — altsaa en lille Forskel fra, hvad der er foreslaaet i Lovforslaget — indtil den 19de September, men i det hele have vi, som sagt, ment, at den 20de September skal være den Dag, da Jagten kan begynde. Der kunde naturligvis være Tale om forskellige Fredningstider for de forskellige Landsdele; men det vilde medføre Ulemper, og derfor ikke være saa heldigt. Vi have antet det for heldigt at saa ens Fredningstid for hele Landet. Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Fredningstider for de enkelte Dyr, men skal afvente, om der maatte fremkomme Indbendinger, og kun bemærke, at der med Hensyn til Strandfugle er stillet et Endringsforslag af et Mindretal, hvilket gaar ud paa, at Maager skulle være fredede hele Aaret, idet dette Mindretal mener, at Maager gøre Landbruget betydelig Nytte ved at pille Oldenborrelarver op, og at det derfor er rigtigst at frede dem hele Aaret. Den øvrige Del af Udvalget har ment, at dette ikke er nødvendigt, idet naar Maagerne ere fredede til den 19de September, ere de Maager, som ere her efter den Tid, vist ikke af den Art, at de gøre Nytte; men i øvrigt skal jeg ikke indlade mig nærmere derpaa. — Endvidere er der stillet et Endringsforslag foranlediget ved en Henvendelse fra „Danst Gartnerforening“. Lovforslaget gaar nemlig ud paa, at Fredning af Raavildt, Vøjsler og Grævlinger kun gælder uden for Gaard, Gaardsplads, Dyrehave og indhegnet Have. Ifølge den nugældende Lov gælder det samme om Haren, og Henvendelsen fra „Danst Gartnerforening“ gaar ud paa, at dette ogsaa fremtidig skal være Tilfældet, idet man mener, at Haren gør betydelig Skade i Haven. Det kan være et Spørgsmaal, om ikke den Skade, som Haren gør, overdrives; men for at imødelomme Andragendet har Udvalget ment, at man kunde medtage Haren blandt disse Dyr, naar der opstilles den Betingelse, at Haven er forsvaret indhegnet, saaledes at Hegnet under almindelige Forhold hindrer Vildt i at bryde

igennem, det vil sige, at det ikke kan komme ind i Haven, naar der f. Ets. er stærkt Sne-lag. Naar denne Bestemmelse indsettes, har Udvalget ment at kunne imødelomme Andragerne. — Dernæst have vi foreslaaet en Tilføjeelse, nemlig at det skal overlades Sindenrigsministeren, hvis der her i Landet maatte blive indført ny Arter af Vildt, at kunne udstede Forbud imod, at saadant Vildt bliver fanget eller dræbt i et vist Tidsrum af indtil 3 Aar, og at han ogsaa skal kunne bestemme Fredningstiden for saadant Vildt. I øvrigt skal jeg blot gøre opmærksom paa, at Endringsforslagene Nr. 33 og 34 ere numererede i forkert Orden. — Endelig er der kun en lille Ændring til det sidste Stykke af Paragraffen angaaende, hvorledes den Emballage skal være, hvori Vildtet forsendes. Udvalget har ment, at den ikke behøver at være indrettet saaledes, at man kan se, hvad der er i den, men at det kan være nok, at den indeholder en tydelig Paastrift om, hvad der er deri.

Hvad § 16 angaar, som omhandler Jagt med Mynder, har Udvalget til Dels af humane Hensyn, idet Myndejagt i Reglen i høj Grad hidser Vildtet, ment, at det vilde være rigtigst helt at forbyde denne Jagt, men navnlig er det sket, fordi det er blevet ophøst, at ikke saa Krubbskytter lægge sig efter Mynder og bruger dem til Jagt om Matten. Skulde for øvrigt Myndejagt tillades, maatte den vel ikke tillades den, der just har 200 Tdr. Hartkorn, men snarere den, der har et vist sammenhængende Areal. — At vi til § 17 have foreslaaet at tilføje Ordene: „indhegnet Plantestole“, vil formentlig findes fuldt forsvaret, og Udvalget har været enig derom; men i øvrigt har § 17 givet Anledning til en Del Meningsforstel i Udvalget. Som det vil ses af Betænkningen, har et Flertal i Udvalget for det første ment, at Ordene „indhegnet Jagtremise“ bør udgaa, idet det har gjort gældende, at man ikke ved, hvad der forstås ved en saadan Jagtremise, og at naar Ordene bleve staaende, kunde de bruges til at omgaa hele Bestemmelsen, idet man kunde indhegne et lille Hjorne af sin Jord og sige, at det var en Jagtremise. Jeg tror nu ikke, at det er saa, thi ved en Jagtremise maa der forstås et større Areal, en halv Snes Tønder Land, der er forsvaret indhegnet, saaledes at Kvoddyr ikke kunne komme igennem, og tillige beplantet saaledes, at der er Ly for Vildtet, og naar det er Tilfældet, kan jeg ikke indse, hvorfor Ordene skulle gaa ud. — Men hvad Uenigheden i Udvalget væsentligst har drejet sig om, er Spørgsmaalet, om Fangstredskaberne maa bruges uden for Gaard og Gaardsplads og